

Arrest

nr. 296 908 van 13 november 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LAMARCHE en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 30 augustus 2021, dient op 30 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 22 februari 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 9 mei 2023.

1.3. Op 8 juni 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die aangetekend wordt verstuurd op 12 juni 2023 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Afghaans staatsburger van Pashtoen origine te zijn. U bent geboren in het dorp Kotai Taran, gelegen in het district Kuz Kunar, in de provincie Nangarhar (Afghanistan).

Sinds uw kindertijd volgde u religieuze lessen aan de moskee in Kotai bij qari M.A.. Nadat u de Koran had uitgelezen sprak M.A. meer intensief over de jihad. Op een dag koos hij ervoor om u persoonlijk aan te spreken over dit onderwerp. Hij zei dat u een zelfmoordaanslag diende te plegen op een school zes kilometer verderop. De school was het doelwit omdat daar lessen werden gegeven aan gemengde klassen en er Engels werd onderwezen. M.A. zei dat de school gevuld was met ongelovigen. Na dit gesprek ging u naar huis en lichtte u uw vader hierover in. Van uw vader mocht u vanaf toen niet langer naar de lessen gaan. De volgende dag kwam qari M.A. uw vader opzoeken. Hij zei tegen uw vader dat u terug naar de lessen diende te gaan. Indien u niet meer zou gaan, zouden ze u vermoorden. De qari kwam een tweede keer op bezoek en vroeg opnieuw waar u was. Ongeveer een week voor uw vertrek uit Afghanistan werd M.A. aangevallen door de politie. Toen de aanval gebeurde was u in het dorp. Door de aanval van de politie werd ontdekt dat M.A. een lid was van daesh.

U herinnert zich niet precies wanneer u Afghanistan verliet. U verliet Afghanistan twee à drie dagen nadat u stopte met naar de lessen te gaan. U verliet Afghanistan voor de machtsovername door de taliban. Het was toen lente. Vanuit uw woning vertrok u samen met uw vader richting Kabul. Vanuit Kabul reisde u verder met een smokkelaar naar Pakistan. Via Pakistan zette u uw reis verder naar Iran en reisde van daaruit naar Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk tot in België. Uw reis van Afghanistan tot in België duurde ongeveer drie tot drie en een halve maand. U was in Italië toen de machtsovername gebeurde. U kwam aan in België op 30 augustus 2021 en diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Enkele dagen voor het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal vernam u van uw moeder dat uw vader in het verleden door de taliban werd meegenomen en vastgehouden. De taliban namen hem mee omdat ze u ervan verdachten samen te werken met daesh. Toen uw vader werd meegenomen was u onderweg naar België. U was ergens tussen Turkije en Servië. De taliban lieten uw vader vrij na tussenkomst van de dorpsouderen op voorwaarde dat hij u zou overleveren aan de hen indien u terug in Afghanistan opduikt. Indien de dorpsouderen u ergens zouden zien, zouden ook zij u aan de taliban overleveren.

Ondertussen heeft ook uw jongere broer S. Afghanistan verlaten. Sinds ongeveer drie à vier maanden voor het persoonlijk onderhoud verblijft hij in Frankrijk. Volgens u diende hij daar een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u volgende documenten voor: uw origineel Afghaans identiteitsdocument (taskara), een origineel certificaat in verband met koranlessen, de originele brief opgesteld door de dorpsouderen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te worden gedood door de taliban. U koestert deze vrees omdat u lessen kreeg van M.A., een lid van daesh. Volgens u verdenken de taliban u ervan ook lid te zijn van de groepering. Er moet echter worden opgemerkt dat uw verklaringen gekenmerkt worden door inconsistenties, vaagheden en onaannemelijkheden waardoor het Commissariaat-generaal geen geloof kan hechten aan uw asielrelaas en de vrees die u hieruit puurt.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u inconsistente verklaringen aflegde met betrekking tot het profiel van qari M.A.. Ten aanzien van de DVZ verklaarde u dat M.A. een talibanstrijder was, waarmee u duidelijk liet verstaan dat de taliban u vroeg om een zelfmoordaanslag uit te voeren (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal stelde u echter heel duidelijk dat M.A. een lid was van daesh en niet van de taliban en het dus daesh was die wou dat u deze zelfmoordaanslag pleegde (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9 en p. 15). U liet nu verstaan dat de latere problemen van u en uw familie met de taliban juist het gevolg waren van het feit dat ze u ervan verdachten voor daesh actief te zijn. Dat u geen consistente verklaringen aflegde over de groep waartoe M.A. behoorde, ondermijnt derhalve op fundamentele wijze de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Gezien uw banden met M.A. de oorzaak zijn voor uw vrees voor vervolging is het dan ook vreemd dat u over de kern van uw problemen geen consistente verklaringen weet af te leggen. Aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal stelde u bovendien dat uw gesprek bij de DVZ goed was verlopen. U gaf spontaan uitleg over de onduidelijkheid met betrekking tot uw familienaam. U maakte echter geen gewag van het gegeven dat tijdens dit gesprek verkeerdelijk werd neergeschreven dat M.A. een talibanstrijder zou zijn geweest. Voorts ondertekende u uw verklaringen bij de DVZ uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan u werden voorgelezen. Hiermee gaf u aan dat deze verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Het is dan ook opmerkelijk dat u aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal hierover niets zei.

Daarnaast bleven ook uw verklaringen over het handelen van M.A. naar u toe weinig overtuigend. Dat hij tijdens het eerste gesprek dat hij persoonlijk met u voerde over de jihad u meteen aanzette om in de toekomst een zelfmoordaanslag te plegen op een school is op zich weinig geloofwaardig (CGVS, p. 22). Iemand opdragen een zelfmoordaanslag uit te voeren is niet iets waar licht over gegaan kan worden. Verwacht mag worden dat de qari doordachter te werk ging. Voor het plegen van een zelfmoordaanslag is immers een aanzienlijke portie overtuiging en toewijding nodig wat de nodige indoctrinatie met zich meebrengt. Het vrijwel onmiddellijk onder de aandacht brengen dat er van u verwacht werd dat u een zelfmoordaanslag zou plegen, lijkt dan ook eerder contraproductief voor het indoctrinatieproces. Dat hij daarenboven ook niet polste naar uw mening over daesh, waarvoor u deze aanslag zou dienen uit te voeren en waar u nota bene negatief tegenover stond, doet enkel maar meer de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 16).

Bovendien kon u niet aannemelijk maken waarom M.A. er net voor koos om u de opdracht te geven een zelfmoordaanslag uit te voeren. U verklaarde dat u een groter gestalte had dan de andere jongens van de madrassa waar u heen ging. Er waren misschien nog andere jongens even oud als u maar u was groter. U kon echter niet verklaren waarom uw fysieke lichaamsbouw van belang was voor het uitvoeren van een zelfmoordaanslag. U voegde er evenwel aan toe dat de qari u koos omdat u een veehouder was. De qari dacht dat u een kochi was. Hij zag deze bevolkingsgroep als makkelijk beïnvloedbaar. Nogmaals gevraagd waarom u de geschikte persoon was voor deze daad verklaarde u dat dit was omdat u een veehouder was (CGVS, p. 24). Zoals reeds vermeld vergt het plegen van een zelfmoordaanslag toewijding en overtuiging. Het gegeven dat u meer vee had dan de andere jongens kan dan ook niet verklaren waarom de qari ervoor koos om u een zelfmoordaanslag te laten uitvoeren op een school.

Daarnaast kunnen tevens vraagtekens geplaatst worden bij het tijdstip waarop M.A. u vroeg om een zelfmoordaanslag uit te voeren. Zo gaf u te kennen dat tussen vier of vijf dagen en een week voor uw vertrek uit Afghanistan de politie een aanval uitvoerde bij de woning van qari M.A. en zijn familie en toen achterhaalde dat zij allen bij daesh zaten. U bevond zich op dat ogenblik nog steeds in uw dorp (CGVS, p. 15). Nog daargelaten dat er ernstige bedenkingen kunnen gemaakt worden bij uw verklaring dat de autoriteiten M.A. toen na enkele dagen zouden vrijgelaten hebben (CGVS, p. 23) en bij de vaststelling dat u deze toch wel belangrijke gebeurtenis op geen enkel ogenblik vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, komt het allesbehalve overtuigend over dat net in die periode wanneer M.A. voor zijn lidmaatschap van daesh door de autoriteiten werd geïdendeerd, hij u zou opgedragen hebben een zelfmoordaanslag voor daesh uit te voeren. Verwacht zou kunnen worden dat hij zich net

terughoudender toen zou opgesteld hebben teneinde de autoriteiten en zijn omgeving niet verder voor het hoofd te stoten.

Bovendien legde u ook wisselende verklaringen af met betrekking tot uw vertrek uit Afghanistan. Zo verklaarde u vooreerst Afghanistan te hebben verlaten na de machtsovername (CGVS, p. 17). Later, wanneer u opnieuw werd gevraagd naar uw vertrek, verklaarde u Afghanistan te hebben verlaten voor de machtsovername. U was in Italië toen de taliban de macht greep (CGVS, p. 18). Met betrekking tot uw reis verklaarde u dat uw vader uw vertrek begon te regelen één tot twee weken nadat uw problemen begonnen (CGVS, p. 17). Later gaf u aan twee à drie dagen na het begin van uw problemen te zijn vertrokken uit Afghanistan (CGVS, p. 25 en 26). Wanneer u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen betreffende de organisatie van uw reis en het feit dat u toen stelde dat uw vader een week of twee weken nodig had om uw vertrek te regelen, ontkende u dit voorheen gezegd te hebben en gaf u aan over één of anderhalve week te hebben gesproken in een andere context (CGVS, p. 26). Het loutere ontkennen van één versie van de feiten, volstaat echter niet om de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren.

Omwille van bovenstaande vaststelling heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat u in de moskee werd aangesproken door qari M.A., een lid van daesh, over het voeren van jihad en het uitvoeren van een zelfmoordaanslag. Logischerwijs kan het Commissariaat-generaal derhalve evenmin geloof hechten aan de door u voorgehouden vervolgingsfeiten van de taliban. U verklaarde namelijk dat de taliban u en uw familie viseerden op verdenking van samenwerking met daesh (CGVS, p. 19 en p. 26).

Evenzeer bleven uw verklaringen over de arrestatie en vasthouding van uw vader door de taliban op de oppervlakte waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas hierdoor bijkomend onderuit wordt gehaald. U stelde pas ingelicht te zijn over deze gebeurtenis door uw moeder enkele dagen voor het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal plaatsvond. Toen uw vader werd gearresteerd was u nog onderweg naar België. U bevond zich toen tussen Turkije en Servië (CGSV, p. 9). U verklaarde dat uw vader hetgeen hem overkwam altijd voor u heeft achtergehouden. Het was uw moeder die er uiteindelijk voor koos u hierover in te lichten. Wanneer gevraagd waarom uw moeder u enkele dagen geleden plots hierover informeerde, ruim nadat de feiten hadden plaatsgevonden, verklaarde u dat dit op uw aandringen was (CGVS, p. 10 en p. 27). Het is vreemd dat indien u er daadwerkelijk op aandrong bij uw familie om te spreken over hun situatie na uw vertrek uit Afghanistan, uw moeder pas twee jaar na uw vertrek voor het eerst hierover wou spreken. Nog opmerkelijker is dat uw verklaringen over uw vaders arrestatie de algemeenheden niet overstijgen. U kon bijvoorbeeld niet aangeven hoelang hij werd vastgehouden (CGVS, p. 9 en 27). Uw verklaring hiervoor is dat u niet in rechtstreeks contact staat met uw vader (CGVS, p. 9). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Uw moeder kon u deze informatie immers ook geven. Wanneer u werd aangespoord meer te vertellen over de aanhouding van uw vader herhaalde u enkel dat u alles al had verteld wat u wist, namelijk dat de taliban uw vader vrijlieten op voorwaarde dat hij of de dorpsouderen u zouden uitleveren aan hen indien u terug opdook in Afghanistan (CGVS, p. 9). Het feit dat u na twee jaar plots te horen kreeg dat uw vader werd gearresteerd en dit heeft geleid tot het ontstaan van psychische problemen bij hem moet vragen bij u hebben opgeroepen (CGVS, p. 9 en 19). Het is in deze context dan ook vreemd dat u niet verder kwam dan oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen met betrekking tot de arrestatie en vasthouding van uw vader door de taliban. In verband met de vrijlating van uw vader legde u een brief voor die hij kreeg van de dorpsouderen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten op zich reeds bijzonder relatief is. Documenten kunnen daarnaast ook enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van aannemelijke en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.

Als laatst dient te worden gewezen naar uw verklaringen met betrekking tot de huidige verblijfplaats van uw broer S. U verklaarde dat hij sinds ongeveer drie tot vier maanden in Frankrijk verblijft. S. verliet Afghanistan op uw aandringen. U spoorde hem aan om te vertrekken omdat u schrik had dat hem iets zou overkomen, dat hij vermoord zou worden (CGVS, p. 12). U kon echter niet uitleggen waarom u hiervoor bang was. Volgens uw verklaringen werden er door de taliban nooit bedreigingen geuit naar uw broer (CGVS, p. 27). U kon niet aangeven wanneer uw broer vertrok uit Afghanistan, noch hoelang hij onderweg is geweest. Dit is opmerkelijk gezien u de persoon was die uw broer aanzette om Afghanistan te verlaten en hem hierbij financieel hielp. Gezien u een belangrijke rol speelde in het vertrek van uw broer uit Afghanistan mag worden verwacht dat u bij benadering kan aangeven wanneer zijn vertrek plaatsvond. Bovendien kon u geen documenten voorleggen die bevestigen dat uw broer momenteel effectief in Frankrijk verblijft. Volgens u heeft hij daar nochtans een verzoek om

internationale bescherming ingediend. U gaf aan niet veel contact te hebben met uw broer omdat u het te druk heeft (CGVS, p. 16). Deze uitleg is weinig ernstig te nemen. Er mag verwacht worden dat u meer betrokkenheid en interesse toonde in de situatie van uw jongere broer gezien u hem aanspoorde om te vertrekken. Bijgevolg is het vertrek van uw broer uit Afghanistan omwille van problemen met de taliban niets meer dan een blote bewering die u op geen enkele manier heeft weten te staven. Bovendien kan er niet worden besloten dat het vertrek van uw broer uit Afghanistan een impact heeft op uw vrees voor vervolging gezien u verklaarde dat hij door de taliban niet werd gevisieerd.

Omwille van bovenstaande redenen slaagde u er niet in de problemen van u en uw familie met de taliban omwille van uw contacten met M.A. aannemelijk te maken. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van problemen met de taliban.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw taskara vormt louter een aanwijzing van uw identiteit die hier verder niet ter discussie staat. Het afstudeercertificaat van de Koran toont aan dat u leerde om de Koran te lezen en te memoriseren. Dit toont echter niet aan dat u daadwerkelijk door qari M.A. onder druk werd gezet om een zelfmoordaanslag te plegen. De brief waarin de dorpsouderen zich garant stellen bij de vrijlating van uw vader werd hierboven reeds besproken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse

provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten,

er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022

humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt." Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afg_hanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de

actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd

gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Zoals hierboven vermeldt bracht uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 1, sectie A, § 2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag).

Hij betoogt dat zijn kennis van de Koran niet in twijfel wordt getrokken, waardoor het vaststaat dat dit hem werd aangeleerd, wat op zijn beurt staat dat hij contact had met de qari, M.A. Hij benadrukt dat hij

altijd heeft gezegd dat M.A. lid was van daesh, maar dat hij bij de DVZ ook heeft gezegd dat hij een strijder was.

M.A. was zijn religieuze gids bij het leren van de Koran en had daardoor ook een zekere invloed op hem.

Het feit dat M.A. de reden waarom hij verzoeker had uitgekozen niet deelde, betekent volgens hem niet dat zijn relaas ongeloofwaardig is.

Waar hij wordt verweten dat hij bij de DVZ niet heeft verteld dat de politie een aanslag had gepleegd op de woning van M.A. wijst hij erop dat asielzoekers bij de DVZ niet altijd de tijd hebben om over alle elementen met betrekking tot hun asielaanvraag te praten en worden ze vaak onder druk gezet om de feiten samen te vatten. Omdat de aanval door de politie een bijkomstigheid was, had hij geen tijd om erover te praten.

Het acht het niet correct te oordelen dat hij verschillende verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip waarop hij Afghanistan heeft verlaten. Hij heeft immers duidelijk verklaard dat hij niet meer weet wanneer hij is vertrokken. Hij legt uit dat hij vertrokken is vóór de machtsovername omdat hij zich toen in Italië bevond. Hij zou ook een ander referentiepunt hebben genomen dan de commissaris-generaal.

Waar het als vreemd wordt beoordeeld dat hij pas enkele dagen voor zijn onderhoud vernomen had dat zijn vader was gearresteerd, legt hij uit dat het niet ongevoel is dat familieleden die in het land zijn gebleven niet praten over de moeilijkheden die zij ondervinden. Hij wijst er ook op dat hij verklaard heeft dat hij moest aandringen om informatie te verkrijgen.

Ten slotte legt hij uit dat hij niet veel contact heeft met zijn broer omdat hij het erg druk heeft, waardoor hij niet op de hoogte is van diens situatie.

Vervolgens gaat verzoeker in op de situatie in Afghanistan, waarvan hij stelt dat die niet zo eenduidig is als de commissaris-generaal suggereert. Het gebrek aan duidelijkheid is problematisch. Hij voert aan dat hij afkomstig is van de provincie Nangarhar en dat uit de landeninformatie blijkt dat daar verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn zoals ISKP, Tehrik-e Taliban Pakistan en recentelijk het Haqqani-netwerk. Vanwege deze verschillende elementen samen (regio van herkomst, steun van de familie voor het leger en de vorige regering en langdurig verblijf in een westers land) moet het worden erkend dat hij een risico op vervolging loopt bij terugkeer naar Afghanistan.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 12 oktober 2023 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgend nieuw stuk, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023.

Daarnaast verwijst de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota naar volgende stukken:

- EUAA *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EASO *Afghanistan Security Situation Update*, september 2021;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- COI *Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie*, 5 mei 2022;
- EUAA *Afghanistan Security Situation*, augustus 2022;
- COI *Focus Afghanistan; Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juli 2022*, 23 september 2022;
- EUAA *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022.

3.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgend nieuwe stukken:

- Gelegenheidsformulier 2023, Tuinbouwsector;
- Werkovereenkomst, 03.01.2023.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van

State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest gedood te zullen worden door de taliban omdat zij hem, alsook zijn familie ervan verdachten samen te werken met daesh.

4.3.2. Middels de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen onaannemelijk en ongeloofwaardig zijn op basis van volgende vaststellingen:

- i) Verzoeker legt inconsistente verklaringen af met betrekking tot het profiel van qari M.A. Zo verklaart verzoeker bij de DVZ dat hij een talibanstrijder was om vervolgens tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal te verklaren dat hij lid was van daesh;

- ii) De verklaringen over het handelen van M.A. jegens verzoeker zijn weinig overtuigend gezien (a) hij tijdens een eerste gesprek met verzoeker over de jihad al meteen de opdracht gaf om een zelfmoordaanslag te plegen, hetgeen contraproductief lijkt voor het indoctrinatieproces en (b) hij niet polste naar verzoekers mening over daesh;
- iii) Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom M.A. hem had uitgekozen om de zelfmoordaanslag te plegen. Zowel de verklaring omtrent zijn fysieke lichaamsbouw, als het feit dat hij veehouder was en deel zou uitmaken van de kochi overtuigt niet.
- iv) Er worden vraagtekens geplaatst bij het tijdstip waarop M.A. aan verzoeker heeft gevraagd om de zelfmoordaanslag uit te voeren. Het is immers opmerkelijk dat (a) M.A. net in de periode dat hij door de autoriteiten werd geïdendeerd, verzoeker zou opdragen een zelfmoordaanslag voor daesh uit te voeren, (b) dat de autoriteiten M.A. na enkele dagen terug zouden vrijlaten en (c) dat verzoeker deze belangrijke gebeurtenis niet heeft vermeld tijdens zijn gesprek bij de DVZ.
- v) Verzoeker legt wisselende verklaringen af over zowel het vertrek uit Afghanistan als over zijn reis: (a) verzoeker verklaart eerst dat hij Afghanistan heeft verlaten na de machtsovername om vervolgens te verklaren dat hij in Italië was toen de taliban de macht grepen, en bovendien (b) verklaarde hij eerst dat zijn vader het vertrek begon te regelen één tot twee weken na het begin van zijn problemen om vervolgens te verklaren dat hij twee à drie dagen na het begin van zijn problemen is vertrokken uit Afghanistan.
- vi) Verzoeker legt oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen af m.b.t. de arrestatie en vasthouding van zijn vader door de taliban. Immers (a) verzoeker geeft aan dat hij pas enkele dagen voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS over deze gebeurtenis werd ingelicht en dit op aandringen bij zijn moeder; (b) is het opmerkelijk dat indien verzoeker daadwerkelijk aandrang op informatie sinds zijn vertrek uit Afghanistan, er pas twee jaar later voor het eerst over gesproken wordt, te meer gezien zijn vader hier psychische problemen aan had overgehouden; (c) verzoeker kan verder geen details geven over hoe lang zijn vader werd vastgehouden; (d) het document dat verzoeker neerlegt in verband met de vrijlating van zijn vader, zijnde een brief van de dorpsouderen die stipuleert dat de vrijlating is gebeurd op voorwaarde van uitlevering, heeft slechts een relatieve bewijswaarde, aangezien de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is en enkel als bewijs aanvaard kan worden indien het dient ter ondersteuning van aannemelijke en geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is.
- vii) Verzoeker kan niet aantonen dat het vertrek van zijn broer uit Afghanistan een impact heeft op zijn vrees voor vervolging nu (a) het opmerkelijk is dat verzoeker niet kan uitleggen waarom hij zijn broer aanspoorde om te vertrekken uit Afghanistan; (b) hij niet kan aangeven wanneer zijn broer vertrokken is, noch hoelang hij onderweg is geweest; (c) het bedenkelijk is dat zijn broer hem daarover geen informatie zou geven aangezien hij degene was die het vertrek financierde; (d) hij geen documenten kan voorleggen die bevestigen dat zijn broer effectief in Frankrijk verblijft; (e) zijn verklaring dat hij niet veel contact heeft met zijn broer omdat hij het druk heeft niet ernstig kan worden genomen; (f) hij verklaarde dat zijn broer niet door de taliban werd geïdendeerd.
- viii) De overige documenten die verzoeker neerlegt kunnen voorgaande vaststellingen niet doen ombuigen nu (a) zijn taskara slechts een indicatie van zijn identiteit vormt, dewelke niet ter discussie staat; (b) het afstudeercertificaat van de Koran niet aantoonde dat hij daadwerkelijk door M.A. onder druk werd gezet om een zelfmoordaanslag te plegen.

4.3.3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin aannemelijk te maken, meer bepaald dat hij door de taliban zou gedood worden op verdenking van samenwerking met daesh.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft, zoals *infra* blijkt.

4.3.3.1. Verzoekers inconsistente verklaringen over de groep waartoe M.A. behoort, tast de geloofwaardigheid van zijn relaas reeds op fundamentele wijze aan nu de banden van M.A. met daesh de aanleiding vormen voor verzoekers vermeende vrees voor de taliban. De Raad stelt vast dat verzoeker in eerste instantie bij de DVZ heeft aangegeven dat zijn leerkracht (M.A.) een talibanstrijder was (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst 22.02.22, vraag 3.5) en hij hem de opdracht had gegeven om een zelfmoordaanslag te plegen. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart hij daarentegen meermaals dat M.A. banden had met daesh en bij daesh hoort (NPO, p. 9 en 15). Voorgaande inconsistentie ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn relaas wel degelijk, te meer nu verzoeker zich bewust is van de twee

verschillende groeperingen. Hij wijst er immers tijdens zijn gehoor op dat de daesh en de taliban niet goed overeenkomen (NPO, p. 9). Verzoekers betoog, dat hij altijd heeft verklaard dat M.A. een lid was van daesh en bij DVZ slechts heeft gezegd dat hij een strijder was, stemt niet overeen met de stukken uit het administratief dossier, waardoor zijn betoog niet correct is. De Raad kan dan ook niet anders dan in navolging van de commissaris-generaal besluiten dat deze tegenstrijdigheid de geloofwaardigheid van zijn relaas verder op de helling plaatst. Dat verzoeker niet in staat was om op dit punt correcte en meer nauwkeurige verklaringen af te leggen, is weinig ernstig, zeker aangezien de taliban naar hem op zoek is juist omdat hij wegens zijn contact met M.A. ervan werd verdacht samen te werken met daesh. Verzoekers kritiek omtrent het verloop van het gehoor bij de DVZ is evenmin ernstig nu uit het administratief dossier blijkt dat de CGVS-vragenlijst in het Pashtou aan verzoeker werd voorgelezen, dat hij deze zonder voorbehoud heeft ondertekend waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle genoteerde verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst 22.02.22) en hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud verklaarde dat het verhoor op de DVZ goed is verlopen en hierbij enkel melding maakte van een misverstand met zijn naam dat ondertussen werd opgelost (NPO, p. 3)

Naast de inconsistente verklaringen omtrent de groep waartoe M.A. behoort, stelt de Raad vast dat verzoeker bij de DVZ de aanval van de politie op het huis van M.A. onvermeld liet. Gezien het op dat moment volgens hem pas duidelijk werd dat M.A. een lid van daesh was (NPO, p. 15), kan in alle redelijkheid worden verwacht dat hij hiervan op de DVZ melding zou maken. De vaststelling dat verzoeker bij de DVZ de kern van en uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft mede op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan.

Verzoekers betoog, dat hij bij de DVZ onder druk werd gezet, is niet ernstig. Indien de omstandigheden aldaar werkelijk van die aard zouden zijn geweest dat een correct verhoor en het geven van antwoorden niet mogelijk of bemoeilijkt werd, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker hiervan melding maakt wanneer dit hem wordt gevraagd. De Raad wijst er nog op dat het loutere feit dat er minder tijd wordt genomen voor het interview bij de DVZ dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, vanaf het eerste interview waarheidsgetrouwe verklaringen dient af te leggen. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De duur van het interview bij DVZ is hierbij irrelevant.

In dit verband wordt er voorts op gewezen dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen waarover specifieke vragen worden gesteld, correct kan aanduiden, ook bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ. Verzoeker draagt bijgevolg de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas.

4.3.3.2. Vervolgens oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat de manier waarop M.A. naar verzoeker toe heeft gehandeld, weinig overtuigend is. In die zin is het opmerkelijk dat net in de periode wanneer M.A. voor zijn lidmaatschap van daesh door de autoriteiten werd geïnterviewd, hij verzoeker zou opdragen een zelfmoordaanslag uit te voeren (NPO, p. 15, 21, 23 en 25). Dat verzoeker niet lijkt te weten waarom hij precies werd uitgekozen om dergelijke aanslag te plegen en hij tijdens het persoonlijk onderhoud niet verder komt dan te wijzen op zijn gestalte, zijn status als veehouder en lidmaatschap van de kochi, komt de geloofwaardigheid van zijn relaas niet ten goede (NPO, p. 21 en 24). Voorts is het ook niet aannemelijk dat verzoeker dermate plots zou worden aangemoedigd om een zelfmoordaanslag te plegen zonder dat hierbij sprake is van enige voorafgaandelijke vorm van indoctrinatie. M.A. sprak hem immers slechts af en toe – niet uitgebreid of expliciet – aan over jihad toen hij jonger was, (NPO, p. 13 en 21). Toen hij de koran had uitgelezen, sprak M.A. verzoeker slechts éénmaal persoonlijk aan en gaf toen onmiddellijk de opdracht om een zelfmoordaanslag te plegen (NPO, p. 19, 21 en 22). Uit niets blijkt dat M.A. hem als zijn religieuze gids voordien heeft trachten te beïnvloeden, zoals hij betoogt in zijn verzoekschrift. Door in het verzoekschrift ook voor te houden dat hij niet verweten kan worden de redenen waarom hij werd benaderd door M.A. niet te kennen, beperkt hij zich tot een loutere bedenking, waarmee hij in wezen niets toevoegt aan voorgaande vaststellingen en hieraan geen afbreuk doet

4.3.3.3. Vervolgens acht de Raad het opmerkelijk dat verzoeker zijn vertrek uit Afghanistan niet kan plaatsen in de tijd, wat verder bijdraagt tot een ongeloofwaardig relaas. Er kan immers worden verwacht dat verzoeker belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren. Zo verklaart verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat zijn vader zijn vertrek is beginnen regelen één tot twee weken na aanvang van zijn problemen (NPO, p. 17), terwijl hij later verklaart dat hij uit Afghanistan is vertrokken twee à drie dagen na het begin van zijn problemen (NPO, p. 25 en 26). Dat voorgaande te wijten zou zijn aan het feit dat hij een ander referentiepunt nam dan de commissaris-generaal, betreft een loutere *post-factum* bewering, die bovendien geen steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud. De protection officer stelde in niet mis te verstane bewoordingen vooreerst de vraag naar wanneer zijn vader zijn vertrek is beginnen regelen (NPO, p. 17) om vervolgens eveneens in duidelijke bewoordingen te vragen wanneer hij uit Afghanistan is vertrokken nadat M.A. hem over een zelfmoordaanslag had gesproken (NPO, p. 25).

4.3.3.4. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij in de vaststelling dat verzoeker een aantal bijzonder vage verklaringen heeft afgelegd. Ten eerste kan verzoeker geen bijzonderheden vertellen omtrent de arrestatie en vasthouding van zijn vader door de taliban. Zo wist hij bijvoorbeeld niet hoe lang zijn vader werd vastgehouden (NPO, p. 9 en 27), terwijl die vasthouding het gevolg is van zijn vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 8). Zelfs indien wordt aangenomen dat zijn moeder hem weinig informatie heeft gegeven, kan er redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden om zich hierover te informeren met het oog op zijn verzoek om internationale bescherming, wat hij *in casu* naliet te doen. Verzoeker kan zich voor dit nalaten niet verschuilen achter het gegeven dat het moeilijk is voor de familieleden van Afghaanse vluchtelingen om te praten met de personen die het land hebben verlaten om hen te beschermen. Deze gebeurtenis is per slot van rekening een belangrijke aanduiding voor zijn vrees voor vervolging door de taliban en bijgevolg kan er worden verondersteld dat hij al het nodige zou doen om zoveel mogelijk informatie te verzamelen om zijn asielrelaas te staven. In het verzoekschrift voegt verzoeker vervolgens nog toe dat hij heeft uitgelegd dat zijn vader een week tot anderhalve week was vastgehouden. Hij verduidelijkt echter niet hoe hij aan die informatie is gekomen, waardoor er vragen kunnen worden gesteld bij zijn betoog dat zijn familie hem niets wenst te vertellen om hem te beschermen. Ten tweede geeft verzoeker oppervlakkige verklaringen omtrent de situatie van zijn broer en de reden van diens vertrek uit Afghanistan. Zo verklaart hij tijdens zijn gehoor niet exact te weten wanneer zijn broer Afghanistan verliet of hoe lang hij onderweg was (NPO, p. 12). Op de vraag waarom zijn broer Afghanistan heeft verlaten, kan verzoeker enkel antwoorden dat hij bang was dat hem iets zou overkomen omwille van zijn en hun vaders problemen (NPO, p.12). Die angst kan hij echter niet concreet maken, aangezien hij tevens verklaart dat er nooit iets is gebeurd met zijn broer (NPO, p. 12) en dat de taliban hem nooit heeft bedreigd (NPO, p. 27). Hij beschikt bovendien niet over documenten van diens verzoek om internationale bescherming in Frankrijk en wijt dit aan het feit dat hij het druk heeft en ze hierdoor niet zoveel contact hebben (NPO, p. 16). Dit getuigt eerder van een opmerkelijke desinteresse wat de geloofwaardigheid van zijn verzoek allerminst ten goede komt.

4.3.3.5. De Raad stelt verder dat de door verzoeker neergelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de voorgaande vaststellingen kunnen ontkrachten, noch dat ze het ongeloofwaardig bevonden relaas kunnen herstellen. Ter staving van zijn asielrelaas legt verzoeker een brief van de dorpsouderen en de malik aan de taliban voor. Daarin staat te lezen dat de dorpsouderen zich garant stellen om verzoeker over te dragen op voorwaarde dat verzoekers vader zou worden vrijgelaten. In het daarop geboden antwoord van de taliban leest de Raad dat verzoekers vader inderdaad werd vrijgelaten op verantwoordelijkheid van de malik en de dorpsouderen (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, brief dorpsouderen + NPO, p. 18). Zoals de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op wijst, blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (AD CGVS, stuk 6, map met 'landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021 (*update*)), zodat bij het toekennen van de bewijswaarde hieraan enige voorzichtigheid geboden is. Bovendien kan deze brief door éénieder wie zijn opgesteld en kan de authenticiteit ervan niet worden gecontroleerd. Ten slotte voegt de Raad hier nog aan toe dat er geen datum of tijdsaanduiding op de brief staat vermeld, noch enige weergave van de redenen waarom de taliban naar verzoeker op zoek zouden zijn. Er kan dan ook geen rechtstreeks verband met verzoekers vluchtrelaas worden vastgesteld zodat deze brief van de dorpsouderen met het antwoord van de taliban op zich geen voldoende bewijskrachtige en overtuigende elementen bevatten die aannemelijk maken dat hij in Afghanistan wordt vervolgd door de taliban omwille van zijn band met M.A. Rekening houdend met de zeer relatieve bewijswaarde ervan evenals met de specifieke inhoud, dient te worden vastgesteld dat de brief niet van die aard is om de geloofwaardigheid van verzoekers

asielrelaas te herstellen en evenmin van die aard is om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming.

Dat ook de overige door verzoeker neergelegde documenten geen ander licht kunnen werpen op de beoordeling van zijn asielaanvraag, wordt door verzoeker niet betwist. De motieven dienaangaande worden in hun geheel onbesproken gelaten.

4.3.3.6. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift voor het overige louter beperkt tot het beklemtonen van de waarachtigheid van zijn vluchtrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, doch in zijn geheel nalaat om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas te herstellen.

4.3.3.3. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties. De motieven met betrekking tot de vluchtelingenstatus zoals weergegeven in de bestreden beslissing blijven integraal overeind.

4.3.4 Verzoeker geeft nog aan vervolging te riskeren wegens zijn verblijf in een westers land. In zoverre hieruit kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, maakt de Raad, op basis van de objectieve landeninformatie zoals die blijkt uit het rechtsplegingsdossier, de volgende analyse.

4.3.4.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan

targeting of individuals”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, Afghanistan targeting of individuals).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter

slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhuilen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.3.4.2. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker thans 22 jaar oud is, hij sedert 30 augustus 2021 in België verblijft en hij ongeveer in april 2021 Afghanistan heeft verlaten. Verzoeker was aldus ongeveer 20 jaar oud op het moment dat hij Afghanistan heeft verlaten en blijft heden twee jaar in België.

Met de loutere verwijzing naar zijn verblijf in België gedurende twee jaar, maakt verzoeker zijn beweerde verwestering of dat hij als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa geenszins concreet aannemelijk. Verzoeker, die bovendien zijn vormende jaren binnen Afghanistan heeft doorgebracht, laat na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in België hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat hij nog beschikt over een netwerk in Afghanistan en hij hen om de twee à drie maanden contacteert (NPO, p. 7). Gelet op voorgaande kan de Raad hoegenaamd niet aannemen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Waar middels de aanvullende nota nog een gelegenheidsformulier en een werkcontract worden gevoegd, meent de Raad dat dit zeker en vast lovenswaardig is en kan getuigen van een bepaalde wil om zich in België te integreren. In het kader van verzoekers beschermingsverzoek is de Raad echter van oordeel dat de tewerkstelling op zich niet voldoende is om aan te nemen dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende

wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Het louter verwijzen naar tewerkstelling volstaat bijgevolg niet.

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Uit de voorliggende elementen blijkt aldus niet dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Waardoor hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij, zoals vormgegeven door de Taliban.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

4.3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.4.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

4.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke en 2.679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel

meer dan drie vierde (2.814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker beweert afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023. Verzoeker brengt geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico verbonden aan het willekeurig geweld in zijn beweerde regio van herkomst verhogen, noch kunnen deze blijken uit het rechtsplegingsdossier.

4.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend drieëntwintig door:

I. FLORIO, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO